

ธรรมะ: บุญญพลัง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี

19 ธรรมะ

บทที่ 12.13 ฝรั่งถาม ฉันตอบ-พุทธ อิสลาม คริสต์ ศาสนาไหนดีที่สุด

www.boonyapalung.com

บทที่ 12.13 ฝรั่งถาม ฉันทอบ-พุทธ อิสลาม คริสต์ ศาสนาไหนดีที่สุด

ฝรั่ง : ชำมลิต พุทธศาสนา อิสลาม และคริสต์ ศาสนาไหนดีเยี่ยม ที่สุด

พระอาจารย์ : ดีด้วยกันทั้งนั้น จีบ แล้วแต่จีบจะชอบศาสนาไหน

ฝรั่ง : ฉันทคิดว่า คริสต์ศาสนา เข้าใจง่ายที่สุด ส่วนพุทธเข้าใจ “ยากที่สุด”

พระอาจารย์ : พุทธศาสนาที่เข้าใจยาก “เพราะไม่รู้จักจริง” และรู้จากผู้สอน “ที่ไม่รู้จักจริง” แล้วทำตัว “อวดรู้” เขียนให้มันยากๆ เข้าไว้ ใช้คำ แปลกๆ เข้าไว้ ฉันทเองเป็นสงฆ์แท้ๆ “ยุ่งงๆ อยู่ เหมือนกัน”

ฝรั่ง : ชำมลิต อธิบายย่อๆ ให้ฉันททราบ แนวทางได้มั๊ย! อย่างเช่นคำว่า “ศาสนา”

พระอาจารย์ : คำว่า “ศาสนา” ในความเข้าใจของฉันทนะจีบ น่าจะแปลว่า “ที่พึ่ง” หรือความศรัทธาต่อสิ่งนั้นๆ คนเราจำเป็นต้องมีศาสนาไหม ในเมื่อฉันทเองก็ไม่เคยสนใจ ที่จะมีหรือไม่มี และฉันทรู้สึกว่าเป็นอิสระ

ไม่ต้องตกอยู่ในกรอบของ ประเพณี โดนชี้นำอย่างนั้นอย่างนี้ จากคนรุ่นเก่าๆ จำเป็นมากๆ จีบ คนเราทุกคนต้องมี “ที่พึ่ง” ซึ่งก็คือ ที่ยึดเหนี่ยวใจ ไม่ให้โดดเดี่ยว เมื่อยามเกิด สภาวะความ “กลัว” อันเกิดจากสัญชาตญาณของ ทุกๆ เหล่าสัตว์

ฝรั่ง : ไม่จริงชำมลิต ฉันทเองและเพื่อนๆ ฉันท เติบโตมาขนาดนี้แล้ว ไม่เห็นจำเป็นต้องกลัวอะไร ทุกอย่างมีเหตุ มีผลในตัวมันเองทั้งสิ้น สังคม องค์กร ต่างก็ดูแลซึ่งกันและกันอยู่แล้ว หมดยุคความเชื่อแบบโบราณ มนุษย์เราสามารถต้านทานธรรมชาติต่างๆ ได้

ไม่จำเป็นต้องให้พระเจ้าช่วย หรือฝากความหวังไว้กับพระเจ้า อย่างเช่นพวกโง่ๆ ที่ยึดมั่นใน ศาสนาอย่างลืมหูลืมตาไม่ขึ้น แม้แต่พุทธศาสนาก็เช่นกัน เชื่อแต่ในคัมภีร์ โดยไม่มองย้อนถึงความจริงในปัจจุบัน เออะอะอะไรก็พระเจ้า พระเจ้าเป็นผู้สร้าง เป็นผู้ชี้แนะชี้ทาง ทุกสิ่งทุกอย่างอย่างมันล้วนเกิดขึ้นเองและเป็นไปตามธรรมชาติ

พระอาจารย์ : จีบ ถ้าพูดไปมันจะยาว หากแกคิดว่าธรรมชาติมันเกิดขึ้น เอง และเป็นไปตามธรรมชาติ “แล้วธรรมชาติมันเกิดมาจากอะไรล่ะ”

ฝรั่ง : ก็จากธรรมชาติของตัวเองไง

พระอาจารย์ : อย่างนี้มันตอบแบบกวนตีน จี๊บบ แกจะตอบว่าทุกอย่างทุกอย่างเป็นธรรมชาติในตัวมันเอง และเกิดขึ้นเอง มันเป็นการพูดแบบพิสุจน์ถึงที่มาแห่งการกำเนิดใดๆ ไม่ได้เลย ในทางพุทธถือว่า ทุกอย่าง “เกิดจากเหตุ”

ส่วนของแกคิด มัน เป็น “ผลเกิดจากผล” มันขัดแย้งความจริงตามหลักธรรมชาติ เพราะหา เหตุไม่เจอ ไป ต้นอยู่ตรงผลที่มี คือ ธรรมชาติ “ทางพุทธศาสนา” ถือว่า “เพราะสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี” หรือเรียกว่า “อิทัปปัจจยตา” อธิบายว่า เพราะ “เหตุมี ผลจึงมี”

โลกใบนี้ไม่มีอะไร จู่ๆ จะเกิดขึ้นมาเองโดยตัวของมัน ตามที่แกเข้าใจ แต่เพราะมนุษย์หาข้อสรุปไม่ได้ จึงไป ผากต้นกำเนิดไว้ที่ “พระเจ้า” ฉะนั้น ศาสนาต่างๆ จึงมี “พระเจ้า” เป็นเหตุ ความเชื่ออันเกิด จากพระเจ้า จึงเป็น “ผล” ว่าพระเจ้าสร้างอย่างนั้น พระเจ้าสร้างอย่างนี้ อันเป็นเหตุ

เกิดจากความไม่รู้ตั้งแต่ต้น ต้นกำเนิด แห่งการเกิด นั้นเอง เพราะพอทุกคนเกิดมา “ทุกอย่างมันก็มี อยู่แล้ว” จึงพากันสรุปว่าต้นเหตุต้นต่อทุกอย่าง บนโลกใบนี้ “เกิดจากพระเจ้า”

ฝรั่ง : ซ้ำมลิต พูดได้น่าฟัง งั้นพระเจ้าของพุทธศาสนา คือใคร “พระพุทธรูปหรือ”

พระอาจารย์ : ไม่ใช่

ฝรั่ง : พระพุทธเจ้าหรือ ไม่ใช่ อ้าว...เมื่อไม่มีพระเจ้า ทางพุทธศาสนา จะหาข้ออ้างอะไร ในการกำเนิดของ โลกละ

พระอาจารย์ : พูดไปแกก็ไม่เข้าใจ แต่ฉันจะอธิบายอย่างย่อๆ ให้ฟัง พระเจ้าในความหมายของทุกศาสนา ทางพุทธศาสนาไม่ถือว่า เป็นพระเจ้าพระเจ้าในพุทธศาสนา “ไม่มี”

ฝรั่ง : ถ้าไม่มี แล้วโลกเกิดขึ้นได้อย่างไร เช่น คน สัตว์ สิ่งของต่างๆ ในธรรมชาติ

พระอาจารย์ : แกฟังเฉยๆ เพราะภาษาอังกฤษของฉันกับแกก็ยังมีอยู่ อยู่ อย่าเพิ่งแย้ง พระเจ้าตัวนี้ ทางพุทธ ถือว่าเป็น “สสาร” อย่างหนึ่ง ที่ไม่อาจล่วงรู้ได้ว่ามันกำเนิดมาจากไหน เมื่อไหร่ ว่ากันอีกอย่าง ภาษาทาง พุทธ เรียกกันว่า “อวิชชา”

ฝรั่ง : งั้น “อวิชชา” ก็เป็นชื่อของพระเจ้า

พระอาจารย์ : ไอ่เปอต ฟังเฉยๆ

ฝรั่ง : โอ.เคๆ

พระอาจารย์ : เพราะอวิชชาตัวนี้ มันมีอยู่นี่แหละ จึงเกิดการวิวัฒนาการ มาไม่รู้จบ อันเกิดจากพลังงานที่รวมกันจากอะตอมต่างๆ มีการ เคลื่อนไหวด้วยโปรตอนและอิเล็กตรอน ซึ่งก็เป็น “สสาร” อยู่แล้ว เป็นปฏิกิริยา เพราะสสารตัวนี้มี เป็นปัจจัยให้เกิดพลังงานอีกตัวเรียกว่า “วิญญาณ”

และเพราะเหตุวิญญาณมี จึงเป็นปัจจัยให้เกิดรูปทรง ความรู้สึกนึกคิด อย่างเช่นสัตว์ บุคคล ต้นไม้ วัตถุต่างๆ ล้วนแต่อาศัย “สสาร” จากอะตอม เรียงตัวกันเป็นโมเลกุล มีการขับเคลื่อนทางฟิสิกส์ ของโปรตรอนและอิเล็กตรอน เคลื่อนไหวอยู่ ตลอดเวลา เกาะกลุ่มรวมกันเป็น “ธาตุ” และ เพราะมีธาตุต่างๆ นั้นแหละ มารวมตัวกันเป็นแก เป็นฉัน เป็นสัตว์ เป็นวัตถุสิ่งของต่างๆ ใน ธรรมชาติ แล้วก็สืบเนื่องติดต่อกันไปไม่รู้จบสิ้น

หากจะร้ายกันยาวๆ แกกึ่ง ภาษาทางพุทธเขาเรียกว่า “ปฏิจจสมุปบาท” เป็นห่วงโซ่แห่งการกำเนิดวนเวียนไม่มีเบื้องต้นและที่สุด แห่งปลาย เป็นวงกลมวนอยู่อย่างนั้น

อย่างเช่น ต้นไม้ต้นหนึ่ง กำเนิดจากเมล็ด เป็นลำต้น มีกิ่ง มี ก้าน มีใบ แล้วกำเนิดดอกผลตกลงมา สลายและตายไป แต่ผลที่มีนั้นก็ สืบเนื่องเป็นต้นไม้ต้นใหม่ เป็นการอาศัยจุดใดจุดหนึ่งเริ่มต้น แล้ว สืบเนื่องต่อๆ กันไป ไม่มีที่สิ้นสุด

แล้วอยากถามว่า มันไปเอาดอกผล เอาใบมาจากไหน ใน เมื่อมันเกิดตรงไหน ก็อยู่ตรงนั้น นั่นเพราะว่า มันอาศัยแร่ธาตุจากดิน จากน้ำ จากความร้อน และอากาศ ในการเจริญเติบโต ตรงนี้ที่เขาเรียกกันว่า ธาตุมันมารวมกัน มาประชุมกันด้วยเหตุและปัจจัย เป็นใบ เป็นดอก เป็นผล

ตามรหัสของ ยีนส์โมเลกุล และเป็นตัวแก มีผม ขน เล็บ ฟัน และหนังห่อหุ้ม ขี้ เหม็นๆ พร้อมเยี่ยว รวมๆ อยู่ในร่างแก จีบ พุทธศาสนา อธิบายมาในแนวนี้ แต่ไม่ใช่อย่างที่ฉัน ยกตัวอย่างมาพูดให้แกฟังแบบนี้

ฝรั่ง : ซ้ำมลิด เป็นนักวิทยาศาสตร์หรือเปล่า ถึงได้เข้าใจ ขบวนการพวกนี้

พระอาจารย์ : ฉันมันเป็นหมอผี ฝีม้ามาสอน ไม่ใช่ักวิทยาศาสตร์มาสอน แต่พยายามอธิบายในเชิงวิทยาศาสตร์ เพื่อให้แกเข้าใจ จะเป็นอย่างไร พูตรีเปล่าก็ไม่รู้

ฝรั่ง : อ้าวแล้วกัน นี่ไม่ได้รู้จริงๆ รึ

พระอาจารย์ : จริงไม่จริง ฉันไม่รู้ เพราะไม่ได้เป็นผู้ทดลอง เพียงแต่จำ แนวทางมาพูด ให้แกเข้าใจ และตัวแกเองก็เข้าใจดี ไม่ใช่รี นี่มันแค่ แนวทาง ทางด้านความคิด

ฝรั่ง : ฉันเข้าใจ..ใช่..ฉันเข้าใจ แล้วฉันจะรู้จริงๆ ได้อย่างไร ว่ามัน จะเป็นจริงอย่างที่คิด

พระอาจารย์ : มึงอย่าไปรู้เลย กูละเบื่อ แมงอยากไม่มีที่สิ้นสุด สงสัยอยู่ รำไป ไ้อฝรั่งไรเม็ด!

ฝรั่ง : ซ้ำมลิต พูดภาษาอังกฤษสิ หยั่งงี้ฉันจะเข้าใจได้ไง

พระอาจารย์ : ไปถามหาความจริง จากพ่อแกเหอะ

ฝรั่ง : อ้าวซ้ำมลิต ล่อถึงพ่อซะแล้ว!

พระอาจารย์ : เออ! เอาเป็นว่า “พระเจ้า” ในศาสนาของฉัน “ไม่มี” มีแต่ตัว “อวิชชา” ที่มันมีมาจากไหนหนใด เริ่มเมื่อไหร่ ไม่ มีใครรู้ แม้แต่พระศาสดาของฉัน ท่านก็บอกว่า “ไม่รู้จุดเริ่ม” แต่ท่านสามารถอธิบาย ขบวนการของ การเกิดจนจบได้

ฝรั่ง : อะไรกัน! ฟังเข้าใจยาก “ไม่รู้จุดเริ่มต้น” แต่สามารถอธิบาย ขบวนการของการกำเนิดไปจนจบได้ ฟังยากๆ คำพูดมันแย้งกัน

พระอาจารย์ : ถ้าฉันพูด แกก็ยังไม่เข้าใจ และเชื่อว่าชาวพุทธทุกคนจะ เข้าใจหลักการนี้

ฝรั่ง : แต่สรุปง่ายๆ ให้แกฟังเข้าใจก็คือ “เพราะสิ่งหนึ่งมี จึงเป็น ปัจจัยให้เกิดมีอีกสิ่งหนึ่งได้” ต้นเหตุไม่มี ผลมันก็ไม่มี

พระอาจารย์ : อย่างเช่น เพราะเมื่อวานมี วันนี้ถึงมี และเพราะวันนี้มี อนาคตจึงจะมี

ฝรั่ง : ฉันยัง งง

พระอาจารย์ : อย่างเช่น เพราะอดีตแกทำงานเก็บเงิน ปัจจุบันนี้ แกถึงมีเงินเที่ยว เข้าใจไหม

ฝรั่ง : พอเข้าใจ แล้วไงต่อ

พระอาจารย์ : ถ้าหากอดีตแกไม่ทำงาน วันนี้ คือ ปัจจุบันนี้ แกจะมีเงินมา เจอฉันไหม

ฝรั่ง : คงไม่เจอ เพราะไม่มีเงินมา

พระอาจารย์ : นั่นแหละ จีบ เพราะในอดีตแกทำงาน จึงมีเงินมาวันนี้ หาก แกไม่ทำงาน วันนี้ที่แกนั่งอยู่ตรง นี้ ก็คงไม่มี ทุกอย่างอาศัยเหตุและปัจจัย จึงจะมี ไม่ใช่ว่าจู่ๆ แกก็มีเงิน ขึ้นมาเฉยๆ

ฝรั่ง : แล้วถ้าฉัน “ถูกล็อตโต้” ละ ฉันก็มีเงิน โดยไม่ต้องทำงาน จริงไหม

พระอาจารย์ : แต่แกก็อาศัยเงินจากการทำงาน ไปซื้อล็อตโต้ ไม่ใช่หรือ

ฝรั่ง : เออใช่ ชำมลิตพูดถูก ขอโทษๆ ฉันเข้าใจแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างในโลก ต้องอาศัย “เหตุ” มาก่อน “ผล” ทั้งนั้น จริงอย่างชำมลิตว่า แล้วเหตุที่มันเริ่มต้น อย่างเช่น กำเนิดโลกนี้ มัน อาศัยเหตุอะไร

พระอาจารย์ : แกนี่ จริงๆ เลย อธิบายขนาดนี้แล้ว..ในศาสนาอื่นๆ เขา “ยึดเหยียด” ให้มาจาก “พระเจ้า” ไร พระเจ้าเป็นผู้ให้กำเนิดโลก แต่ไม่มี ใครบอกว่า “พระเจ้า กำเนิดมาจากช่องคลอดไหน” พระเจ้ามีได้ ก็ต้องมี แม่ของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

ฝรั่ง : เออจริง งั้นถามหน่อย ถ้าฉันใครมันเป็นแม่ของ “อวิชชา” ละ ชำมลิต

พระอาจารย์ : แม่ของอวิชชา ก็คือ สสาร พลังงาน ที่มันปรุงแต่งมาแต่ก่อนเก่า

ฝรั่ง : แล้วใครเป็นแม่ของ สสารพลังงาน ที่มันปรุงแต่งมาแต่ก่อนเก่าละ!

พระอาจารย์ : เฮ้ยนี่แกจะไล่เบี้ยหรือลองภูมิฉันวะ ไอ้จیب

ฝรั่ง : ก็ตอบมาสิ ไม่ใช่พูดอยู่ข้างเดียว พอฉันถามฉันไม่รู้ จะได้ ไม่ต้องเชื่อและจะได้ทราบว่า ความรู้ที่ ชำมลิตพูดมามันงมกาย ไม่มีที่มา ที่ไป อย่างที่มานั่งโม่เหมื่อนๆ กับทุกศาสนาที่ชำมลิตบอกว่ายึดเหยียดให้ ต้น กำเนิดอยู่ใน “พระเจ้า” พอฉันตอบว่าเกิดจาก “ธรรมชาติ” ชำมลิตก็บอกว่า ธรรมชาติก็ต้องมี เหตุ มีแม่ กำเนิดให้มัน อาศัยต่อเนื่องกัน ไม่ใช่ว่า “ธรรมชาติเกิดมาจากธรรมชาติ”

ฉันเองพอฟังชำมลิตอธิบาย ก็พอจะเข้าใจ ว่ามวลมนุษย์มี ความคิดต่อต้นกำเนิดไปต้นอยู่ตรง “ธรรมชาติ” ไม่มียิ่งไปกว่านี้อีกแล้ว และกำลังจะเห็นด้วยว่า ทุกสิ่งทุกอย่างมันต้องมีเหตุ จึงจะมีผล และไอ้ตัว “เริ่มต้น แรกสุดตัวนี้แหละ ชำมลิตต้องตอบมา” ถ้าชำมลิตตอบไม่ได้ ชำมลิตเป็นมนุษย์ฉลาด อย่าไปนับถือ เลย ศาสนาพุทธของชำมลิต สู้ไม่มีศาสนาอย่างตัวฉันและครอบครัวฉัน ดีกว่า เพราะมันจะเป็นแค่ “สักแต่ว่าผู้อื่นโง่”

พระอาจารย์ : จีบ ปากแกร๋ายมากนะ วิญญาณครูเข้าสิงหรือไง ถ้าแกคิดว่าฉันฉลาด แล้วแกคิดว่า “ฉันโง่หรือใจ ถึงได้มา นับถือเป็นพระหรือสงฆ์อยู่ในศาสนา” ตกลงฉันสับสนในคำพูดแก ว่าเป็นคนโง่หรือฉลาดกันแน่ มันแย้งกันจังเลย

ฝรั่ง : ซ้ำมิลิต ซึ่แนะอะไรให้ฉันมากมาย ฉันเองก็ฟังและถามหา เหตุผล ซ้ำมิลิตก็ตอบได้ ฉันเองก็เข้าใจ คราวนี้ ฉันชี้ให้ซ้ำมิลิตฟังในเหตุในผลที่ฉันมี ซ้ำมิลิตก็ต้อง ฟังและตอบมาสิ จะมาหาว่าฉันทดสอบลองภูมิได้ยังไง ในเมื่อเราต่างมี ความคิด “ไม่เหมือนกัน” เหตุที่มาของแต่ละคนก็ไม่เหมือนกัน หรือฉัน ไม่มีสิทธิ์ที่จะถาม

พระอาจารย์ : โอเค จีบ แกพูดได้ดีมาก ฉันขอโทษ ฉันรู้ว่าไป เพราะ อธิบายให้แกมาเยอะ เลยเข้าใจตัวเองว่าเป็น “ผู้ใหญ่” กำลังอธิบายให้ “ลูก” ฟัง แต่ลูกคนนี้นั้นเป็นคน “แก” ชนิดที่เรียกว่า “ปราชัญ” ไม่ใช่ชนิด “เปรต” จึงมีการ “เบรค” ชนิดหัวทิ่มหัวตำ ตอบไม่ได้จริงของแก ฉันไม่ควร “บวช” เป็นสงฆ์อยู่อย่างนี้ ไม่เช่นนั้น สงฆ์อย่างฉันจะเปลี่ยนเป็น เสิง และเรียกได้เต็มๆ ว่า “เสิงเคิ่ง” ในที่สุดอย่างที่ได้รู้และเรียกอยู่

ฝรั่ง : ฉันตอบมาหน่อยว่า ใครเป็นแม่ให้กำเนิดตัวปรงแต่่ง

พระอาจารย์ : “วิญญาณ!”

ฝรั่ง : วิญญาณที่เรียกว่า “ผี” นะหรือ

พระอาจารย์ : วิญญาณตัวนี้ เป็นพลังงานแห่ง ความรู้สึก แต่ยังไม่จะมีเครื่องมือรับรู้ในความรู้สึกนั้น ที่จริงมันก็ อาศัยไอ้พลังงานตัวปรงแต่่งหรือวิวัฒนาการไปเรื่อยๆ นั้นแหละเป็นแม่ เพียงแต่ว่า นี่เราพูดถึงกันอีกสถานะหนึ่ง เพื่อทำความเข้าใจเหตุและปัจจัย

อย่างเช่นตอนนี้เรากำลังพูดถึงพ่อ จะมีพ่อได้ก็ต้องมี ปู่ มีปู่ ได้ก็ต้องมี พ่อของปู่ มันเชื่อมโยงกันมา แต่เรื่องของปู่ เราจะไม่พูดถึง เราจะพูดถึงแต่เรื่องของพ่อ เพื่อทำความเข้าใจ เพราะอีกไม่นาน พ่อ ก็ ต้องมีสภาพกลายเป็น ปู่ อยู่ดี แกเข้าใจไหม

ฝรั่ง : โอเค พอเข้าใจ ฉันวิญญาณอาศัยอะไรเป็นตัวเกิด เป็นตัว ให้กำเนิด

พระอาจารย์ : ความรู้สึกนึกคิดต่างๆ นาๆ และรูปทรง ตัวแก ตัวฉัน สัตว์ สิ่งของ ที่มันเติบโตเกาะรวมกัน เป็นรูปเป็นร่างนี้ไง หรือแกไม่มีวิญญาณ ความรู้สึก

ฝรั่ง : ก็...มีอยู่ แล้วความรู้สึกนึกคิดนี้กำเนิดมาจากอะไร

พระอาจารย์ : “สัมผัส!”

ฝรั่ง : สัมผัส ไ้การแตะๆ กันอย่างนี้นะหรือ

พระอาจารย์ : เออ...แต่มันมีหลายทาง คือ ถ้ามนุษย์เราก็มี สัมผัสทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางร่างกาย และความรู้สึกทางใจของแก๊งจีบ

ฝรั่ง : แล้วไอ้ตัวสัมผัสนี้เกิดมาจากไหน ใครเป็นแม่มัน

พระอาจารย์ : เกิดจากกายที่มีความคิด เช่นคนหรือสัตว์ทั่วไป

ฝรั่ง : แล้ว กาย เกิดจากไหน

พระอาจารย์ : จาก วิญญาณ

ฝรั่ง : อ้าว...ทำไมกลับมาเป็นวิญญาณอีกล่ะ

พระอาจารย์ : ก็อธิบายแล้วไงว่าเราพูดกันอีกสถานะหนึ่ง จากตอนแรก เป็น พ่อ ตอนนี่ เริ่มเลื่อนฐานะมาเป็นปู่แล้วไง แม้จะเป็นปู่ แต่ก็เคยเป็นพ่อมาก่อนไม่ใช่หรือ

ฝรั่ง : อ้อเข้าใจแล้วมันเป็นวิญญาณ อีกรอบหนึ่ง ที่ไม่ใช่รอบเดิม แล้วแม่ของวิญญาณตัวนี้ล่ะ

พระอาจารย์ : ก็มาจากจิตปรุงแต่ง ที่มาจากความรู้สึกนึกคิดเดิมๆ นั่นแหละ แต่ตอนนี้มันไม่มีรูปทรงแล้ว

ฝรั่ง : ยังไม่ค่อยเข้าใจ แล้วไอ้ตัวปรุงแต่งมันมาจากไหน

พระอาจารย์ : กำเนิดมาจาก “อวิชชา”

ฝรั่ง : แล้วตกลงว่า “อวิชชา” เกิดมาจากไหน

พระอาจารย์ : ก็มาจาก จิตปรุงแต่ง

ฝรั่ง : อ้าวซังงง นี่ทำไมจึงกลับมาที่เดิมอีกล่ะ อย่างนี้ซังมลิตก็ ตอบวนเวียนไปมาอยู่อย่างนี้อีกนะสิ

พระอาจารย์ : ใช่แล้ว เพราะมันเป็นเช่นนั้น

ฝรั่ง : แล้วฉันจะถามไปทำไม ในเมื่อมันก็วนเวียนไม่มีจุดจบ ไม่มี ที่สิ้นสุด

พระอาจารย์ : นั่นแหละจิบ แกตอบของแกด้วยปัญญาของตัวเองแล้วว่า “มันไม่มีจุดจบ ไม่มีที่สิ้นสุด”

ฝรั่ง : แต่ฉันต้องการทราบ “ต้นกำเนิด”

พระอาจารย์ : ก็ “อวิชชา” ใจ

ฝรั่ง : งั้น อวิชชา ก็เป็นตัวแรกเริ่มต้นกำเนิด

พระอาจารย์ : ไม่ใช่ จิบ

ฝรั่ง : (ซังเกาหัว) ก็ถ้าไม่ใช่เริ่มต้น เราจะไปพูดถึง อวิชชา ก่อน ใครอื่นได้ยังไง

พระอาจารย์ : ก็แกอยากรู้ขบวนการแห่งการกำเนิด และแกก็ตอบเองว่า มันวนเวียนไม่มีที่สิ้นสุด อวิชชา มันก็อาศัยขบวนการเหล่านี้ นี่แหละ เป็นตัวเกิด เป็นตัวกำเนิด เป็นแม่ของมัน ในทางพุทธเขาเรียกว่า “ตัวรู้ ไม่จริง”

ฝรั่ง : อ้อชัดแล้วๆ พระเจ้าในพุทธศาสนานี้ก็คือ “ไอ้ตัวรู้ไม่จริง” แม่ของไอ้ตัวรู้ไม่จริงก็คือ ตัวปรุงแต่งความนึกคิดที่วิวัฒนาการ ต่อไปเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด ซังมลิตจะบอกฉันว่า “พุทธศาสนาไม่มีพระเจ้า”

เพราะพระเจ้าในความหมายของศาสนาอื่นๆ ก็คือ “ไอ้ตัวรู้ไม่จริง” หรือไอ้ตัว “อวิชชา” ตัวนี้เองยอดเยี่ยมมากๆ ถ้าไอ้ตัว “รู้ไม่จริง” มันมีอยู่ แล้วเราจะทำ ยังไง จึงจะ “รู้จริง”

พระอาจารย์ : ฉันก็ต้องใช้ปัญญาหาทางให้รู้จริงสิ จิบ

ฝรั่ง : ฉันเองก็มีปัญญา และพระเจ้าฉันก็ไม่มี นี่ฉันรู้จริงรึยัง

พระอาจารย์ : นั่นมันรู้จริงอย่าง “โง่ๆ” ถ้าแกรู้จริง แกจะร้องไห้เสียใจคิดถึงลูกแกทำไม

ฝรั่ง : ก็ฉันเป็น พ่อ นี้ ใครเป็นพ่อเป็นแม่ต่างก็คิดถึงและรักลูก ด้วยกันทั้งนั้น

พระอาจารย์ : นั่นแหละ คือรู้จริงอย่างโง่ๆ ทางพุทธฉันเรียกว่า **“รู้ไม่จริง”** ถ้ารู้จริงแกจะไม่เศร้าอย่างที่แกคิดถึงลูกๆ อย่างนั้น ฉันเองก็มีลูกๆ อย่างแกละกัน เดียวนี้ฉันไม่มีอาการร้องไห้ หรือคิดถึงลูกๆ หรือใครๆ เพราะฉันพอจะเข้าใจในความรู้จริงของ สรรพสิ่งบนโลกนี้ ว่ามันเป็นเรื่อง **“ธรรมดา”**

ฝรั่ง : งั้น แล้วเราจะทำยังไงถึงจะรู้จริง หรือว่าซำหัดรู้จริงแล้ว

พระอาจารย์ : ฉันเองก็ยังไม่จริง แต่ฉันมีพระพุทธเจ้าของฉันเป็นที่พึ่ง ท่านได้ประทานคำสั่งสอนชี้แนะ ธรรมชาติต่างๆ ให้เราได้รับรู้ ว่าอะไร จริง อะไรสมมุติ ด้วยปัญญาของเราเอง เห็นด้วยตัวเราเอง อาศัยพระพุทธองค์เป็นผู้ชี้ทางให้เดิน

พระพุทธองค์ ชี้ให้เห็นเหตุและปัจจัย ของชีวิต ที่เรามีความ **“ทุกข์สุข”** มันไม่ได้มาจาก พระเจ้าหรืออะไรทั้งสิ้น มันเป็นธรรมชาติของเหตุ สิ่งหนึ่งมาอีกสิ่งหนึ่ง ทั้งหลายทั้งปวงเป็นเช่นนี้ เสมอ เรา สุข ก็เพราะเรานั้นแหละเป็นผู้ทำ

เรา ทุกข์ ก็เพราะเราก็นั้นแหละเป็นผู้ก่อ ไม่มีผี เทวดา พระเจ้าองค์ไหนบันดาลให้เป็นไป อย่างที่เรา นึกคิดกัน อย่างที่จำๆ กันมา แบบแต่ก่อนเก่า ฉันเองบวชอยู่อย่างนี้ ก็เพราะต้องการหนีออกจากความ หลง เหตุ เพราะมีสตินึกคิดและรู้สึกแล้วว่า **“ฉันมันหลง”**

เมื่อความรู้สึกว่า **“กำลังหลง”** มันเกิด ก็เลยมาบวชเพื่อศึกษาหาทางออกมาจาก **“ความหลง”** นั้นอยู่ขณะที่ฉันหาทางออกจากการวนเวียนอย่างไม่มีที่สิ้นสุด อย่างที่แกพูดเมื่อกี้ ตัวแกเอง **“ยังไม่รู้ตัวเอง ว่ากำลังหลงอยู่”** แกยังเพลินอยู่กับวังวนไม่รู้จบอย่างที่ว่าพูด แกออกจากวังวน

วงกลมตรงนั้นไม่ได้ แล้วแกก็เศร้า และแกก็ทุกข์ จากความพลัดพราก ความเจ็บ ความป่วย ความแก่ และความตาย เพราะแกไม่มีที่พึ่ง ไม่มี ศาสนา แกคงลืมไปว่า ตอนเด็กๆ แกมีใครเป็นที่พึ่ง

ฝรั่ง : ฉันไม่ลืมหรอก พ่อแม่ฉันไง

พระอาจารย์ : แล้วตอนนี้ ทำไมแกจึงไม่เอาพ่อแม่เป็นที่พึ่งอีกล่ะ

ฝรั่ง : ฉันโตแล้ว พึ่งตัวเองได้

พระอาจารย์ : โตแล้วพึ่งตัวเองได้ แล้วแกร้องไห้ เศร้าใจอีกทำไม

ฝรั่ง : เพราะคิดถึงลูก

พระอาจารย์ : แล้วลูกๆ แก เป็นที่พึ่งของแกหรือ

ฝรั่ง : เป็นที่พึ่งทางใจเมื่อยามคิดถึง

พระอาจารย์ : นั่นแหละ จีบ แกกลัว กลัวอยู่คนเดียว กลัวการจาก พลัดพราก แกจึงโหยหาสิ่งที่ยึดเกาะของจิตใจ เนื่องด้วยความกลัวไม่มีใคร แกลืมนึกไปว่า แกต้องตายหรือจากโลกนี้ไป หรือไม่ลูกแกก็อาจต้องตาย จากโลกนี้ไปก่อนแกได้เช่นกัน

มันไม่แน่นอน นี่คือความ “ธรรมดา” ที่แกไม่รู้ แกจึงร้องไห้เสียใจเมื่อต้องพลัดพราก มันยังมีความเศร้าโศกเสียใจในเรื่องอื่นๆ อีกมากมาย รวมๆ แล้วทางศาสนาพุทธ ถือว่า “ทุกข์”

ทั้งสิ้น แต่นี่เป็นทุกข์ภายนอก มันยังมีทุกข์ภายใน ที่แกยังไม่ถึง อีกเยอะ สภาวะอย่างนี้นี่แหละ เขาเรียกว่า “หลง” หลงเพราะไม่รู้จริง จึงต้องวนเวียนวุ่นวายอยู่กับความทุกข์และเศร้าโศกเสียใจ พระพุทธองค์ทรงชี้ให้เห็นและแนะนำการสร้าง จิตใจให้ออกไปเสียจากวังวนความ “ทุกข์” ที่ไม่มี ที่สิ้นสุดอย่างนี้

ด้วยหนทางแห่งความพ้นทุกข์ และการปฏิบัติได้ก็มีเฉพาะแต่ในศาสนาพุทธนี้ เท่านั้น พ้นทุกข์ตัวนี้ มันคนละพ้นทุกข์ กับ ศาสนาอื่นที่เขาเข้าใจกัน แกยังไม่เข้าใจหรอก มันละเอียดลึกซึ้งเข้าใจ ยาก สำหรับคนฉลาดอย่างโง่ๆ แต่มันจะไม่ยากเย็นอะไรเลยในการ เข้าใจของคนที่ยอมเฝ้า เพื่อหาความฉลาดใส่ตามคำชี้แนะจากพระพุทธองค์ ฉันทเองยังเรียนไม่จบ จีบ แต่ไตร่ตรองและใคร่ครวญแล้ว ด้วยปัญญาว่า

ฉันทจะเรียนรู้ไปจน “ตาย” นี่แหละคือตัวโง่ที่ฉันทมี ตัวแกเอง ความหมายแห่งการไม่มีทุกข์ ก็คือ การมีเงิน มีอาชีพดี ครอบครัว ทรัพย์สิน อุปกรณ์เครื่องใช้สมบูรณ์ ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ มนุษย์อย่างเราๆ คิดเช่นนี้ แต่ในทางพุทธศาสนาถือว่า มันไม่สุขจริง ถ้ามันสุขจริง มันก็คงไม่มีการร้องไห้เสียใจ

ทะเลาะตบตีระหว่างคนรวยๆ หรือผู้มั่งมี ความโกรธ ความแค้น อาฆาตพยาบาท ย่อมไม่มี แต่มันไม่เป็นเช่นนั้น ไม่ใช่ หรือจีบ พุทธศาสนาถือว่า นี่เป็นต้นเหตุแห่งความอยาก ที่เกิดขึ้นใน ใจไม่มีที่สิ้นสุด มนุษย์เราพอเพียงกับมันไม่เป็น แสวงหาไปเรื่อยๆ ไม่มีที่ สิ้นสุด พ้นจากความทุกข์ไม่ได้ ทั้งๆ ที่บอกว่าสิ่งเหล่านั้น

ที่มี ที่เป็น นั่นแหละ ความสุข ซึ่งเป็นทุกข์ซัดๆ ฉันทเห็นจริงตรงนี้ จึงได้มา ประพฤติปฏิบัติอย่างที่แกเห็น โดยไม่ยาก เกี่ยวข้องทางโลก ทั้งวัตถุและบุคคล ไม่ ต้องการสะสมและโหยหา ใช้ชีวิตอย่างง่ายๆ และเป็นธรรมดาจนกว่า จะตาย โดยไม่ยอมทุกข์ใจ

ฝรั่ง : จริงอย่างที่ซำมลิตพูด การอยู่คนเดียวผู้เดียวในสถานที่ แบบนี้ มันช่างมีความสุขอย่างที่สุด มันห่างไกลผู้คน เสียงรบกวน เพลิน อยู่กับธรรมชาติที่มีที่เป็น ยากที่จะหาสถานที่ใดเปรียบได้

พระอาจารย์ : มันไม่ใช่อย่างนั้น จีบ นั่น สุข อย่างโลกๆ ตามที่จیبคิด เรียกว่า หลง แต่ฉันอยู่ตรงนี้ มันเป็นที่ฝึกจิตใจให้ออกจากความหลง ฉันมีลายแทงในการเดินทางออก แต่แกยังไม่มี จีบ ต่อให้แกอยู่ที่นี้ อีกกี่ล้านปี

แกก็ยังหลง เพราะมันเป็นความรู้สึก กันคนละตัว ฉันดำเนินเรียนรู้ตามรอยตามทาง พระพุทธศาสนา ฉันมีที่พึ่งแน่นอน แต่แกไม่มี และไม่มีวันเข้าใจในสิ่งที่ฉันเป็น

แกแค่นี้ก็คิดตรึกตรองไปตามอาการที่แกเห็นฉันเท่านั้น ว่าน่าจะเป็นอย่างนั้น น่าจะเป็นอย่างนี้ ไม่เกิดประโยชน์ ให้เกิดความรู้จริง แกยังหลงวนเวียนอยู่กับอาการทางความคิดที่เรียกกันว่า “สมมุติ” มันยัง เป็นของปลอม รู้ไม่จริง เป็นตัว “อวิชชา”

ตามที่แกเข้าใจ หลุดพ้นไม่ได้ และมันก็วนเวียนอยู่เช่นนั้นอย่างไม่รู้จบ จีบ คนเราทุกๆ คนในโลกนี้ เมื่อเกิดมา ทุกสิ่งทุกอย่างในโลก มันก็มีอยู่แต่ก่อนเก่าแล้ว ฉะนั้น ความรู้ที่มีก็เป็นการเรียนรู้จาก ตำรับตำรา สืบๆ กัน ต่อๆ กันมา แล้วเราจะไปทีกทักว่าต้องเป็นจริงอย่าง นั้น ต้องเป็นจริงอย่างนี้ ตามตำรามันบอก ได้ยังไง

ในเมื่อมนุษย์เองเป็นผู้เขียนตำราขึ้นมา และมนุษย์ผู้เขียน ตำราเอง ย้อนไปเล่มแรกๆ ก่อนที่จะมีตำรา โลกเราก็มีมาแต่ก่อนพวก เขียนตำรารุ่นแรกๆ จะเกิดเสียอีก

และพวกเราเองก็ยังไม่รู้แน่ชัดว่า คนที่ เขียนมัน “โง่” หรือ “ฉลาด” แต่เราก็ ยอมรับและยึดถือสืบๆ ต่อๆ กันมา หากเกิดตำรานั้น เขียนจากคนที่ไม่รู้จักจริง พวกคนหลังๆ ที่ไปศึกษาเรียนรู้ ต่างไม่ โง่กันเป็นแถบๆ เลย หรือ มันอาจจะโง่ กันมารุ่นต่อรุ่น เนื่องจากยึดมันจากตำราเป็นเหตุ โดยไม่รู้ตัวเลยก็ได้ เพราะฉลาดยึดมันใน มันสมองอย่างควายๆ

จیب ทั้งหมดนี้เป็นแนวทางคร่าวๆ ในทางพุทธศาสนาที่ฉัน ยืนอยู่ ไม่ใช่ว่าพุทธที่ฉันศึกษาจะดีกว่าหรือด้อยกว่า จะเป็นศาสนาไหน มันก็ดีด้วยกันทั้งนั้น ตามกำลังของปัญญา

แม้แต่แกเอง ผู้ไม่มีศาสนา ฉันก็เห็นว่าดี และมันก็ดีพอๆ กับ ผู้ที่มีศาสนานั้นแหละ ฉันมีศาสนาเป็นที่พึ่ง คืออาศัยหลักการของ ศาสนา ไม่ใช่อาศัย “หลักคนที่อยู่ในศาสนา” แกอาศัยหลักการและไม่มี ศาสนา ย่อมเป็นที่พึ่งตนเองที่เยี่ยมยอด

จิตใจของแก่อ้อมแอ้งแกร่งกว่าฉัน เพราะฉันต้องมีที่พึ่งอยู่ ส่วนแก ที่พึ่งหรือศาสนาไม่จำเป็น อย่างนี้ต้อง ยกนิ้วให้ เพียงแต่รักษาใจอย่าไป “ทำระยำ” ก็แล้วกัน หากแกทำระยำขึ้นมาเมื่อไหร่ แกก็ “เลวยิ่งกว่าสัตว์” ที่มันไม่มีศาสนา

แกอย่าไปสนใจการกำเนิดธรรมชาติ เพราะธรรมชาติ กำเนิดมาก่อนแก เรียนไปเท่าไรย่อมไม่อาจรู้ตามความเป็นจริงเท่านั้น หากไม่มีผู้รู้จริงคอยชี้แนะ มนุษย์เราจะไม่มีวันรู้ พวกที่มีศาสนาก็จะไปยึด ยึดให้ “พระเจ้า” เป็นผู้รู้ เราเป็นผู้ตามรู้ ฉะนั้น ความรู้ในแต่ละศาสนา จึงไม่เท่ากัน

ตามแต่ตำราที่อ้างกันว่า พระเจ้าเป็นผู้รู้ผู้บอก พุทธศาสนา ไม่มีพระเจ้าเป็นผู้บอก เพราะไม่มีพระเจ้า มันเป็นเรื่องของมวลมนุษยชาติ ของบุคคลๆ หนึ่งที่มีปัญญารู้ยิ่ง แต่ไม่ใช่ เป็นเพียงแค่รู้อย่าง “รูปธรรม” อย่างนักวิทยาศาสตร์ เป็นการรู้ยิ่งถึง “นามธรรม” ที่วิทยาศาสตร์อธิบายไม่ได้ด้วยความหมายแห่งวัตถุ

เป็นเรื่องของ “จิต” ปฏิบัติจนเกิดการรู้เห็นตรงตามความเป็นจริง จึงได้มาประกาศบอกกล่าว และไม่ใช่เป็นความรู้ยิ่งที่เกิดมาจาก ปัญญาหรือว่ามันสมอง แต่เป็นความรู้ยิ่งที่เกิดมาจากการศึกษาพิจารณา จนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่มีที่เป็นในธรรมชาติของโลกใบนี้ แม้พุทธศาสนาจะมีหรือไม่มีในโลกใบนี้

ความเป็นจริง ที่ได้เข้าไปรู้อย่าง มันก็มีอยู่แล้วเพียงแต่ไม่เคยมีมนุษย์คนไหนเข้าไปสู่ความ “รู้อย่าง” ในธรรมชาตินั้นๆ เท่านั้นเอง ความรู้อย่าง และรู้ตรงตามความเป็นจริงในสรรพสิ่งทุกๆ อย่างในโลกเรานี้ ศาสดาของฉัน ได้แนะนำ ชี้แนะ ให้เราทำตามด้วยการคิดเองทำเอง แล้วจะรู้อย่าง เพียงแต่อาศัยลายแทงเข้าไป

ตามที่พระพุทธองค์ ชี้แนะเท่านั้น จึงนับว่าไม่ต่างจากแกเท่าไร เพราะต้องทำด้วยตัวเอง มันแตกต่างกันตรงที่ฉันมีลายแทงไปหาความรู้ยิ่ง แต่แกไม่มีลายแทงในการเดินเข้าไปหา มีหน้าซำ แยกยงหลงทางหลงป่า โดยไม่รู้ตัวอีกว่า “กำลังหลง” ศาสนาไหนดี ไม่ดี อยู่ที่แกตัดสินใจ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับใครชี้มาให้ตัดสิน แกกิดดูเอาเองก็แล้วกัน นี่แกฟังฉันตั้งนาน แกซึ่งถึงกับร้องให้ ไปเลยหรือ

ฝรั่ง : เปล่า

พระอาจารย์ : อ้าวแล้วแกร้องให้น้ำตาไหลทำไมขณะที่ฉันพูด

ฝรั่ง : ไม่นึกว่าแกงถั่วนี้มันจะเผ็ด !